

POSTANOWIENIE

Dnia 18 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

w sprawie **R.K.K.**

uniewinnionego od zarzutu popełnienia czynu z art. 177 § 2 k.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 18 października 2017 r.,
kasacji pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej od wyroku Sądu Okręgowego w K. z
dnia 8 grudnia 2016 r., sygn. akt IV Ka [...], utrzymującego w mocy wyrok Sądu
Rejonowego w J. z dnia 7 lipca 2016 r., sygn. akt II K [...],

p o s t a n o w i ł:

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) zasądzić od oskarżycielki posiłkowej R.K.
koszty sądowe postępowania kasacyjnego;**
- 3) zasądzić od oskarżycielki posiłkowej R.K.
na rzecz R.K.K., kwotę 720 (siedemset
dwadzieścia) złotych, tytułem zwrotu kosztów obrony w
postępowaniu przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w J. z dnia 7 lipca 2016 r. (sygn. akt II K [...]) R.K. został uniewinniony od stawianego mu zarzutu z art. 177 § 2 k.k. Wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z dnia 8 grudnia 2016 r. (sygn. akt IV Ka [...]) wyrok Sądu I instancji został utrzymany w mocy.

Od powyższego prawomocnego rozstrzygnięcia kasację na niekorzyść wniósł pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych, zarzucając przedmiotowemu orzeczeniu:

- 1) obrazę prawa materialnego – art. 23 ust. 1 pkt 3 ustawy Prawo o ruchu drogowym,
- 2) obrazę prawa materialnego – art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym,
- 3) obrazę prawa materialnego – art. 2 pkt 18 w zw. z art. 2 pkt 1, art. 3 ust. 1 oraz art. 11-14 ustawy Prawo o ruchu drogowym,
- 4) rażącą obrazę przepisów procesowych, tj. art. 457 § 2 k.p.k. w zw. z art. 453 § 2 k.p.k., art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. i art. 7 k.p.k.,
- 5) rażącą obrazę przepisów procesowych, tj. art. 167 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k., art. 452 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k.,
- 6) rażącą obrazę przepisów procesowych, tj. art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. i art. 7 k.p.k.,
- 7) rażącą obrazę przepisów procesowych, tj. art. 440 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. i art. 7 k.p.k..

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu odwoławczego i utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu I instancji oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na tę kasację obrońca oskarżonego wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Na wstępie należy przypomnieć ugruntowany już od lat w orzecznictwie Sądu Najwyższego pogląd, że to rozstrzygnięcie sądu odwoławczego winno stać się przedmiotem kasacji, a zatem zarzuty nadzwyczajnego środka zaskarżenia winny wskazywać na rażące naruszenia prawa, których dopuścił się ten sąd. Zarzuty apelacji oparte na wadliwych ustaleniach faktycznych mogą być przywołane w kasacji tylko wówczas, gdy sąd odwoławczy do nich się nie odniesie wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 433 § 2 k.p.k., zaś te oparte na obrazie prawa także w sytuacji, gdy pomimo podniesienia stosownego zarzutu w apelacji sąd odwoławczy rażąco błędne stanowisko takie aprobeuje, czyniąc to z rażącą obrazą prawa. Co więcej, przywołanie zarzutów apelacyjnych w kasacji służy nie temu, aby je rozpoznał Sąd Najwyższy niejako w zastępstwie sądu odwoławczego,

ale jako wykazanie, że albo sąd drugiej instancji rażąco naruszył prawo nie odnosząc się właśnie do tych konkretnych zarzutów, albo że stanowisko zaprezentowane w uzasadnieniu dalej oparte jest na wadliwym interpretowaniu prawa materialnego lub procesowego (zob. m.in. postanowienie SN z dnia 2 marca 2016 r., sygn. akt V KK 399/15, LEX nr 2004226).

Charakter zarzutów naruszenia prawa procesowego, które stanowią akademicki wręcz przykład kwestionowania poprawności poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych świadczy, że zamierzeniem skarżącego jest powielenie kontroli apelacyjnej przez Sąd Najwyższy.

Z kolei obszernie wywodzone w petitum kasacji zarzuty naruszenia prawa materialnego nie zostały odniesione do realiów konkretnej sprawy w sposób pozwalający z jednej strony na utwierdzenie w przekonaniu, że ewentualne błędy w interpretacji tych przepisów były rażące, a z drugiej, że miały istotny wpływ na treść orzeczenia.

Odnosząc się do zarzutów apelacji, zdaniem Sądu Najwyższego Sąd odwoławczy dopełnił standardu kontroli apelacyjnej. Pamiętać należy, że stopień szczegółowości rozważań sądu odwoławczego, w wykonaniu obowiązku wynikającego z art. 457 § 3 k.p.k., uzależniony jest od jakości wywodów zawartych w uzasadnieniu wyroku sądu pierwszej instancji oraz we wniesionym środku odwoławczym i w zależności od meritum sprawy może przybrać formę bardziej lub mniej rozbudowanego wyводу. Niejednokrotnie wystarczające jest wskazanie głównych powodów niepodzielenia zarzutów apelacji i odesłanie do szczegółów uzasadnienia wyroku sądu pierwszej instancji, zwłaszcza w sytuacji, gdy sąd odwoławczy w pełni podziela dokonaną ocenę dowodów. W niniejszej sprawie Sąd odwoławczy uczynił znacznie więcej, gdyż w stosunku do każdego z zarzutów apelacyjnych (ujętych stosunkowo ogólnie) odnosił się i przedstawiał własną argumentację, dodatkowo obok potwierdzenia podzielenia ocen Sądu I instancji. Sąd Najwyższy nie dostrzega w tym zakresie sygnalizowanych w petitum kasacji mankamentów.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji.

